

[Hanne Severinsen]

der var skabt af mænd, der bare kunne ringe hjem og sige, at de var blevet forsinket, og som egentlig også syntes, at det var ganske praktisk først at være hjemme, når arseniktimen var overstået. Men nogle skulle jo klare problemerne, og derfor blev kvinderne ofre for deres dårlige samvittighed over for familien og børnene og fik et andet karrieremønster. Man kan måske endda sige, at kvinderne i deres karriere ofte har lavet nogle svinkeårer, mens mændene har haft en tendens til at følge den devise, vi kender: »Stå aldrig til søs, lad de andre stå; du får stribevis af kors og bånd og stjerner på.«

Jeg tror, at kvindetåret og arbejdet med handlingsplanen har medvirket til at gøre diskussionen om kvindernes karrieremuligheder mere legitim. Det har været glædeligt eksempelvis at læse DSBs rapport, hvor man starter med at konstaterer, at overvægten på leder- og chefstillinger må have noget med holdninger og traditioner at gøre.

Den første forudsætning for at løse problemet er altså et mere familievenligt arbejdsmarked, og her bør det offentlige absolut gå foran. Man bør desuden erkende, at ledelsesfunktionen er blevet anderledes i dag. En leder skal kunne informere, delegere og tage beslutninger og deltage i den politikskabende funktion. Derfor bør man ikke se så meget på de formelle kvalifikationer, ligesom man mere aktivt bør sørge for, at kvinder kommer på lederkursus.

Der er flest kvindelige ansatte i de yngre aldersklasser, men så meget desto vigtigere er det, at vi i de kommende år er opmærksomme på, at der er nogle at vælge imellem nu, hvor vi står over for at vælge nye chefer. Jeg har med glæde noteret mig, at det allerede er sket i flere tilfælde, at regeringen har udnævnt kvindelige ledere, og jeg er overbevist om, at de vil komme til at tilføre lederfunktionerne nye kvaliteter.

Jeg blev i New York spurgt af en journalist, hvordan det kunne være, at kvinderne tilsyneladende ikke lavede så megen støj mere, som de tidligere har gjort, f.eks. i kvindeorganisationerne. Mit svar var, at kvinder er blevet mere målbevidste og derfor ved, hvad de vil, og bedre kender deres eget værd. Ligestilling er ikke mere et spørgsmål om, at vi vil overtage mændenes positioner, men om, at vi vil ændre dem, og det opnår vi kun, hvis vi får valgfrihed for alle og alle gør det,

de helst vil på arbejdsmarkedet såvel som i familien, men under et fælles ansvar.

Jeg tror, at handlingsplanen har været et godt bidrag til denne målbevidsthed.

Ebba Strange (SF):

Først en tak til statsministeren for redøgørelsen. Jeg tror, det har været en god og nyttig og helt usædvanlig proces for samtlige ministerier at skulle gå hele deres organisation igennem med ligestillingsbriller på. Det tyder besvarelserne også på. Der er nogle, der er fremragende – det gælder f.eks. Miljøministeriets – men jeg synes godt, industriministeren kunne have spekuleret lidt mere på, hvad man egentlig kunne gøre fra den side for at fremme ligestillingen.

Det er klart – og det var også det, fru Hanne Severinsen sagde – at i dag er ligestillingspolitik kvindepolitik, og det tror jeg også er gået op for dem ovre i ministerierne, hvor vi ser det samme billede som i store dele af erhvervslivet, nemlig at vi har mændene på topposterne og kvinderne på de lavere niveauer.

Regeringen har opstillet en målsætning for ligestillingsarbejdet, og den er vi fra SFs side enige i. Det, vi savner, er nogle mere konkrete kvindepolitiske initiativer til at opfylde den. Det er udmærket, at man i forskellige ministerier nedsætter ligestillingsudvalg for at få en mere ligelig fordeling mellem kønne i de forskellige job. Det er fint, at der afholdes konferencer, og det er fint, at der ansættes ligestillingskonsulenter, og at man også nogle steder – det er især i etaterne – vil inddrage familieforpligtelser i de videre drøftelser om arbejdstidssituationen. Men der mangler, som det også er blevet sagt af fru Helle Degn, nogle delmål og nogle tidshorisonter i det arbejde, der ligger for.

Fra SFs side finder vi det meget vigtigt, at den proces, der nu er startet, holdes i gang, og vil derfor spørge statsministeren, hvordan han har tænkt sig at sikre, at processen holdes i gang, og at der regelmæssigt bliver gjort status over, hvor langt man nu er kommet. Statsministeren påpeger jo selv, at noget af materialet foreløbig har karakter af overvejelser.

Vi er også enige i, at det nu er vigtigt at inddrage amterne og kommunerne, og jeg vil gerne spørge, hvordan man fra Indenrigsmi-